

skulle se till hönsen, påstod hon — nästan som om hon haft onda aningar, och så sant Gud lever skall jag slå ihjäl dig som en hund för att bespara henne den sorgen.

— Det låter höra sig, svarade compare Alfio och tog av sig jackan, då ger vi på varandra ordentligt båda två.

Båda var skickliga att hantera kniven. Turiddu fick den första stöten, som han i tid parerade med armen. När han gav igen, gjorde han det med besked, och han träffade den andre i ljumsken.

— Jaså du, compare Turiddu, det är alltså ditt allvar att ta livet av mig...?

— Ja, det har jag ju redan sagt dig. Ända sedan jag talade med mor min i hönsgården, är det rakt som om jag såg henne framför mig hela tiden.

— Se då upp ordentligt, röt compare Alfio till honom, för nu tänker jag betala igen med ränta.

Medan han stod så, färdig att stöta till, med vänster hand över det värkande såret och med armbågen nästan snuddande vid marken, samlade han hastigt ihop en handfull sand och slungade den rakt i ögonen på motståndaren.

— Oj, vrålade Turiddu nästan blind, nu är det slut med mig.

Han försökte rädda sig genom att hoppa baklänges, med förtvivlans mod, men compare Alfio gav honom ännu ett hugg i magen och ett tredje i halsen.

— Tre. Där har du för att du har skämt ut mitt hus. Nu låter nog mor din hönsen vara...

Turiddu raglade en stund fram och tillbaka bland kaktusarna och sjönk sedan ihop som en hög. Det fradgande blodet gurglade i strupen, och han kunde inte ens få fram:

— Å, mamma mia...

Övers.: Karin de Laval
Ill.: Uno Stallarholm

Claude Lorrain

Av GUNNAR EKELOF

Skogen står fuktig och mörk. Den klingande jakten har tystnat, vildsvinsdrevet som gick nyss i blånande norr.

Gul, som en yttersta hornstöt, har solen drunknat i vågors sorlande kvalm och kvav. Öarna syns inte mer.

Havet sträcker på lemmarna, andas i töcknen där ute, vänder sig tungt i en dröm, lutar sitt huvud mot strand.